

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ Η. STEIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Στὸ γαλαξοντυμένον δωμάτιο εἶχαν τοποθετήσῃ τὴν Τσόε Μπάνκ.

Ὁ ἀπελπισμένον πατέρα καθώτανε στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ καὶ κοίταζε σάν ἀπολιθωμένος τὴν πεθωμένη κόρη του.

Δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ τρομερὸ κτύπημα, καὶ ὁμως κανένα δάκρυ δὲν βγήκε ἀπὸ τὰ ζεστά ἀπὸ τὸν πόνο μάτια του.

Μόλις ὁ Χόλστεν ἐμπήκε στὴν ἑπαυλι, ἐπέρασε μπροστὰ του ἡ Μαίρη, ἡ καμαριέρα. Ἦταν κατακίτρινη καὶ τὰ κοκκινισμένα μάτια της ἐπρόδιδαν τὴν βαθειὰ της θλίψι.

—Τὶ ξέρεστε γιὰ τὸ λυπηρὸ συμβάν; τὴν ἐσταμάτησε ὁ Χόλστεν.

—Ἐγώ; Ἡ Μαίρη ἐτρόμαξε. Τίποτε, τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ Δις Τσόε ἔπεσε κάτω αἰφνίδια καὶ πέθανε. Τίποτε, ἄλλο δὲν ξέρω!

—Μήπως ἔφαγε ἢ ἤπιε τίποτε ποῦ μποροῦσε νὰ τῆς προξενήσῃ βλάβη; Ὁ Χόλστεν ἐκράτησε τὸ κορίτσι ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ μπράτσον.

—Δὲν ξέρω τίποτε — Μὰ δὲν ξέρω τίποτε! Ἐφώναξε ἡ Μαίρη καὶ τοῦ ξέφυγε μὲ μιὰ βίαιη κίνησι.

Ὁ Χόλστεν τὴν ἐκοίταξε κουνιώντας τὸ κεφάλι του.

«Υστερικὴ γυναίκα. Ἡ.....» ἐσκέφθηκε λιγάνι. «Μήπως δὲν.....»

Τὴν ἴδια στιγμή ἐμπήκαν μέσα ὁ Δρ. Πάρ

κερ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Γκόντινορ.

—Καὶ ἄλλη περίπτωσις!

—Ὅτὰ μᾶς βοηθήσῃ ἀραγε αὐτὴ; Ἐφώναξε ὁ Γκόντινορ ταραγμένος.

—Ἐλπίζω, ἀπήντησε ὁ Χόλστεν. Πρὸ παντὸς πρέπει νὰ συλλάβετε τὴν καμαριέρα Μαίρη ὡς ὑποπτη φόνου.

—Τὸ κορίτσι; ἐρώτησε μὲ πολλὴ ἔκπληξι ὁ Πάρκερ. Μὰ αὐτὴ ἔχει τόσον καιρὸ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!

—Αὐτὸ δὲν ἀποκλείει καθόλου τὸ ἔγκλημα, ἀπήντησε ὁ Χόλστεν σοβαρὰ καὶ ἀνέβηκε τῆς σκάλες τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐλάτε, γιαιρὲ, νὰ δοῦμε τὴν νεαρά.

»Καὶ σεῖς ἀγαπητὲ Γκόντινορ, ἀκολουθήστε μας ἔπειτα.

Ὁ Γκόντινορ ἔσπευσε στὸ τηλέφωνο καὶ διέταξε ἓνα ὑπάλληλον νὰ ἔλθῃ στὴν ἑπαυλι καὶ παραλάβῃ τὴν Μαίρη. Ὁ Χόλστεν καὶ ὁ Πάρκερ ἐμπήκαν στὸ δωμάτιο. Ὁ πατέρας μόλις τοὺς εἶδε ἐσηκώθηκε.

—Ἐἶνε νεκρὴ, ἐφιθύρισε, εἶναι νεκρὴ! Χωρὶς καμία ἀσθένεια! Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμα τόσο καλὰ καὶ τώρα.....» Καὶ ἔδειξε τὸ κρεββάτι.

—Τὰ ἴδια συμπτώματα, ὅπως καὶ στὴν Διδα Τὲν Δέρμα κίτρινισμένα, τετωνμένα μέλη, εἶπεν ὁ Πάρκερ ὕστερα ἀπὸ σύντομη ἐξέτασι.

—Καὶ ἡ Τὲν καὶ αὐτὴ! Τρομερό! ἐφώναξε ὁ Μπάνκ.

Ὁ Χόλστεν σιωπηλὸς ἐξήτασε τὸ δωμά

τιο.

—Τὶ εἶναι ἀπ' ἐπάνω; ἐρώτησε.

—Τὸ περιβόλι τῆς στέγης. Ἐκαθώτανε τόσο εὐχάριστα ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπήντησε ὁ Μπάνκ μὲ κομμένη φωνή. Καὶ σὴν ἀνάμνησι αὐτὴ ξέσπασε ἐπὶ τέλους τὰ κλάμματα πέφτοντας ἀπάνω στὸ πτώμα τῆς ἀγαπημένης του μοναχοκόρης.

—Κύριε Μπάνκ, ἐλάτε. Πρέπει νὰ ἴσυχάσετε—πρέπει νὰ συγκεντρώσετε τὰς δυνάμεις σας γι' αὐριο, τοῦ παρατήρησε μὲ συμπόνη ὁ Χόλστεν ἐγείροντάς τον ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Χωρὶς θέλησι ἀφέθηκε νὰ ὠδηγηθῆι στὸ δωμάτιο του ὅπου καὶ ἐξαπλώθηκε τελείως ἐξαντλημένος.

Ἀφοῦ ὁ Χόλστεν τὸν ἐτακτοποίησε στὸ κρεβάτι του, ἔσπευσε πίσω στὸ τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Στὸν διάδρομο ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης ἀκουγότανε ἔως ἐκεῖ ἐπάνω.

—Ὅχι, ὄχι! Μὴ μὲ φυλακίζετε: Δὲν ἔκανα τίποτε! ἄκουσε. Ἐπειτα δύο ἀνδρικές φωνές, ἓνα κλάψιμο καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὴ φυλακισμένη.

Ἡ Γκόντινορ ἀνέβηκε τὴν σκάλα.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰ πλανηθήκατε. Τὸ κορίτσι ἔχει τὴν ὄρι ἐντελῶς ἀθλοῦ ἀνθρώπου, εἶπεν στὸν Χόλστεν μόλις τὸν εἶδε.

—Ἐπειταμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀφήκῃ πάλιν ἐλευθερῇ. Ἀλλὰ ἔχω μίαν ὄρισμένη ὑποψία; τοῦ ἀπήντησεν αὐτός.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ὁ Πάρκερ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ νεκρικό δωμάτιο τοὺς εἶπε σιγά:

—Ἐδῶ δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε. Ἡ γνώσις μου σταματοῦν μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ αἶνιγμα. Θὰ γυρίσω στὸ νοσοκομεῖο. Ἴσως νὰ μὲ χρειάζονται ἐκεῖ περισσότερα.

*
*
*

Ἡ Χόλστεν καὶ ὁ Γκόντινορ καθήσαντο πωπηλοὶ στὸ νεκρικό κρεβάτι τῆς Τσός.

—Πρέπει νὰ καιροφυλακῆσομε ἐδῶ. Σήμερα πρέπει ν' ἀποκαλυφθῆι τὸ μυστικόν, ἄρχισε ἐπὶ τέλους ὁ Χόλστεν.

Ἡ Γκόντινορ κατένευσε

—Δὲν πρέπει νὰ ἐξαφανισθεῖ πάλιν αὐτὴ ἡ νεκρή. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου ἐδῶ μόλις εἶναι δυνατὸν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θέλω νὰ ἐξε-

τάσω πάλιν ὅλες τῆς κλειδαριές.

—Ὅλα καλὰ κλειδωμένα ἐβεβαίωσε μὲλις ἐπέστρεψε. Καμία εἴσοδος δὲν μένει ἀνοικτή. Οἱ ὑπηρέται κοιμῶνται στὸ μικρὸ σπιτάκι ἀπὸ ἐκεῖ ἀπ' τὴν αὐλή. Μόνο ἡ Μαίρη ποῦ φυλακίσαμε κατοικοῦσε ἐδῶ γιὰ νὰ εἶναι πάντα στὴ διάθεσι τῆς κυρίας τῆς. Ἐκλείσα ἐπίσης καὶ τὴν πόρτα πρὸς τὸ περιβόλι τῆς στέγης, ἂν κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀναγκαῖο. Τὰ κλειδιὰ τ' ἀφήκα στῆς θέσεις τους γιὰ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς ν' ἀνοίξῃ ἀπ' ἔξω.

—Καλὰ... εἶπεν ὁ Χόλστεν. Τώρα ἀρχίζει τὸ ἀνιαρὸ μέρος τοῦ καθήκοντός μας: Τὸ νὰ περιμένουμ!

Σκεπτικὸς ξαπλώθηκε σὲ μιὰν πολυθρόνα.

—Γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦμε ὅλα τὰ σημεῖα τῶν τελευταίων αὐτῶν γεγονότων. 31 γυναικὲς καὶ κορίτσια τῆς καλλιτέρας τάξεως ἀπέθαναν ἀφηνιδίως ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Φαινομενικῶς ἀπὸ μίαν ἀσθένεια τὴν αἰτία τῆς ὁποίας δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν οὔτε οἱ διασημότεροι ἰατροί. Μεταφέρονται πρὸν ἐξέτασι στὸ νεκροτομεῖο. Τὴν ἴδια νύχτα—τὴν νύχτα ποῦ ἀκολούθησε τὸν θάνατό τους—ἐξηφανίσθησαν ὅλα τὰ πτώματα χωρὶς ν' ἀφήσουν ἄλλο ἴχνος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στέγη τοῦ νεκροταμείου καὶ τὴν σκάλα, ποῦ μάλιστα μπορεῖ νὰ μὴ παῖξῃ καὶ κανένα ῥόλο στὴν ὑποδοῖα μας. Πῶς κατορθώθηκε νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια μεταφορὰ χωρὶς θόρυβο!

»Τὸ ἴδιο βράδυ πέφτον δύο νέα θύματα. Ἀσφαλῶς ἐνάντια στὴν θέλησιν τῶν ἐγκληματιῶν ἡ Δις Τὴν μεταφέρεται στὸ νοσοκομεῖο.

»Τὸ ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπράχθη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει ἡ παραξενὴ στάσι τῆς Μαίρης.

»Ἀσφαλῶς οἱ λησταὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ γίνουν κύριοι τοῦ πτώματος τῆς Τσός. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐμποδίσουμ ἐμεῖς. Τὴν σύλληψι τοῦ Δρ. Γιουάν Θεωρῶ τώρα ἀδικαιολόγητη. Κι' αὐτὸς ἔχει τὸ μυστικόν του, ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι ἔχει σχέσι μὲ τὰν ὑπόθεσι αὐτὴν—ἂν ἡ νύχτα αὐτὴ ἐκπληρώσει τῆς ἐπιθυμίας μας—θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν ὑπόθεσι του. Μὴ φεύγουμ. προσωρι-

νώσ ἀπὸ τὰ κύρια ἐρωτήματα:

»Τι θέλουν οἱ ἐγκληματῆαι μὲ τῆς νεκρῆς γυναῖκες; Εἶναι ἄραγε νεκρῆς; Ἄν οἱ λατροὶ δὲν παραδέχοντο δημοφώνως.....;» ἐσταμάτησε.

— Δὲν ἀκούσατε τίποτε;

Ἄν οἱ Γκόντινορ ἐτέντωσε τ' αὐτιά του.

— Ὅχι, κύριε Χόλστεν, εἶναι ὁ ἄνεμος ποῦ κτυπᾷ στὴν πόρτα.

Ἄν οἱ Χόλστεν ἐσηκώθηκε.

— Ὅθι κοιτάξω πάλιν νὰ δῶ τί γίνεται. Παρακαλῶ προσέχετε καὶ τὸ ἐλάχιστο ποῦ ἤθελε συμβῆ ἔδῳ.

Ἐβγήκε στὸ διάδρομο, κατέβηκε τῆς σκάλα, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ ἐβγήκε στὴν βεράντα. Προσεχτικὸς καθὼς ἤτανε ἔβγαλε τὸ κλειδί καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πάλιν ἀπέξω.

Στὸν κήπο ὅλα ἦσαν σκοτεινά. Ἐπροχώρησε λίγο καὶ ἔπειτα ἐκοίταξε ἐπάνω στὸ σπῆτι. Ἐπάνω ἦταν τὸ περιβόλι τῆς στέγης. Ἐνας μιλὸς τοῖχος ἀπὸ ἄνθη τοῦ ἔκλειε τὴν θέαν. Τὰ φύλλα τῶν μικρῶν δένδρων ποῦ μποροῦσε κανεὶς ἀκόμη νὰ δῆ ἐκινουῦντο μὲ ὀρμή. Ἐβαλε ἄερα,

Περίεργον. πῶς δὲν τὸ αἰσθάνεται κανεὶς ἔδῳ κάτω, ἐσκέφθη.

Τὸ τετράγωνο τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τῆς Τσόε φωτίστηκε. Μιὰ σκιὰ ἐφάνη καὶ νὰ περνᾷ.

— Ὁ Γκόντινορ βαρέθηκε νὰ κάθεται καὶ βηματίζει, ἐσκέφθηκε ὁ Χόλστεν. Ἀφῆνης σταμάτησε. Πάλιν ἐφάνη ἐπάνω ἡ σκιά.

Μὰ αὐτὴ ἐπέρασε πάλιν ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, τοῦ ἤρθε νὰ φωνάξῃ τοῦ Χόλστεν. Στὸ δωμάτιο εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος!!

Ἐτρεξε δρομεὺς πάλιν ἐπάνω, ἀφήνοντας τὶς πόρτες ἀνοικτές. Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ γιὰ κλειδιάματα.

Ἄν οἱ πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστή. Ἐκτύπησε.

— Γκόντινορ! Γκόντινορ! ἐφώνησε. Ὁ Γκόντινορ δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Ἐλαφρὰ ὁμως βήματα ἐπρόδωσαν τὴν παρουσίαν ἑνὸς ἀνθρώπου.

— Ἀνοίχτε, μὰ ἀνοίχτε λοιπόν! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάξῃ ὁ Χόλστεν.

Καὶ τὰ ἐλαφρὰ βήματα ἔπαυσαν ν' ἀκούγονται. Δὲν ἄκουγε παρὰ μονάχα τὴν ἴδια του τὴν ἀναπνοή. Τρόμος τὸν κατέλαβε. Μήπως καὶ ὁ Γκόντινορ ἦταν νεκρός; Μήπως πῆγαν ὅλα καὶ πάλιν εἰς μάτιν; Μὲ μερικὰ πηδήματα κατέβηκε πάλιν τὶς σκάλες. Ἐπῆγε στὴν κουζίνα μάχνοντας νάβρῃ τίποτε γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ νεκρικὸ δωμάτιο. Βρῆκε ἕνα σκεπάρνι τὸ πῆρε καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω.

Πρὶν περῶσουν δύο τρία λεπτὰ καὶ σκεπάρνι πάλιν χωρὶς ἀναπνοὴ μπρὸς στὴν κλειδωμένη πόρτα. Ἐκτύπησε ἄλλη μία φορά. Τίποτε. Μὲ τὸ σκεπάρνι ἐκτύπησε μερικὲς φορὲς τὴν κλειδαριὰ ποῦ στὸ τέλος ὑπεχώρησε.....

Ἄν οἱ πόρτα ἀνοίξει! Ὁ Χόλστεν μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο.

— Γιατί δὲν.....!

Δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειανὸ!!

(Ἀκουλουθεῖ)

